

(Nº 21)

La vida del cómic.

Quexas d'un que ho es.

..... y pasaba las noches de claro en claro y los dias
de turbio en turbio.....

Cersantes. = D. Quijote.

¡Quín viure!; no te n' dich res!
¡treus la rifa mentres vius!
tant si ploras com si rius,
has de divertir' als demés.

Si tens la dona embrassada,
ó l' noy, de verola plé,
ves, representa també,
ja pots fer la Carcajada.

Y mentres que tu t'apuras
en tan malehida estona,
á casa t'pareix la dona
¡ca! ¡res! duas criaturas.

Y després de tal diada,
te trobas á mitja nit,
trist, xiulat, avergonyit,
sense sou y ab besonada.

¡Va! ¿qué me n' diuen d'axó?
¿es bonich ó no es bonich?
Los cómicos — y no me n'rich —
sempre fem la passió.

Si t'xiulan no t'cremis pas,
molt pitjor hi podria havé;
¿que t'xiulan? ¡calma! potsé'
t'havias de trencá' un bras.

Y deixo apart los embulls
y ● 'ls nequits del pobre actor,
sempre que l' apuntador
s' empassa dos ó tres fulls;

y al rey que 'l galtam s' escarba,
peraque 'l públich no noti,
que li rellisca 'l bigoti
ó se li afluxa la barba;

y al dolent del empresari
que 'ns endarrerereix d'un mes;
y deixo apart que després
d'un papié de millonari,

papié en lo que tant s'hi brilla,
si un de fumá té desitx,
no té cinch quartas y mitx
per compra' una paquetilla.

Tot fresquet va pe 'l carré'
sense portá' una pesseta;
ja pot fe' una figuereta,
no li caurá cap diné'.

¿Y en quant als amors?... Suposin
l'escena millor d'un drama,
en que l'galan y la dama
se diguin macos y gosin;

donchs quan la dama y 'l galan
de passar la porta acaban,
los que al drama tant s'amavan,
ni s'miran; ¡axó es molt gran!

Y troban dintre no mes
bastidors, furn que mareja,
un comparsa que s'passaja,
trastes vells, taulas, payé's.

Y l' bon públich menstrestant,
que 's deix dur per l' il·lusió,
diu: "Allí dins al saló
;com deuen estar gosant!"

No mes lo ~~fastid~~ fastidi abruma
als que s' aman en lo drama;
;gosant! se pinta la dama,
lo galan renega ó fuma.

No hi há mes; tot es fingit;
sols l' engany nos dona feyna;
la que al drama fa de reyna,
á casa s' ha de fe' l' lit.

Y l' qu' es rey aquí, — ja ho sabs—
va á casa y allí s' adona
de que en lloch de dur corona
no mes pot du' estrenyacaps.

Y sempre axí; no hi ha mes,
pus ho vol la Providencia;
la farsa en nostra existencia,
y en nostras butxacas, res.

Oh! may, may podém passá'
d' ésser pelats los artistas;
; naltres si que som carlistas,
que 'no quedém ~~ens~~ avansá'!

Comu